

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 92.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μηλὸς τόπος· ἐν γὰρ ὄρει πινίῳ ἢ κει-
νο τὸ δικαστήριον, ὅθεν καὶ πάραρχοι κα-
λουῦνται παρὰ πινί, οἱ τῶν κωμῶν ἢ
τόπων πινί ἀρχοντες.

Τῷ αὐτῷ. 5β.

Ἐπειδὴ καὶ ὅτι πίνω ἄλους ὁ Ἄρης,
δίκην δὲ δάκεν, ἐγένεσας μαθεῖν, αἰχύ-
νομα μὲν φράσαι, ὅμως δ' οὐδ' ἐρῶ. ἔ-
λεγχε γὰρ ἔσται ἑλλήνων σαφῆς τὰ
λεγόμενα· ὅταν γὰρ οἷς φασὶ τῶν πάν-
των ἀξιοματῶν εἶναι, ἐταμίαις ἰφθείην,
μήτε σωφροσύνην, μήτε τὸ κέλαιον ἔχον-
τες ὄρθως, εὐλογῆ γ' ἂν εἴεν σεπτοί· τοὺς
μὲν οὐδ' ἄλλως, ἵνα μὴ μακρὸν ποιήσω
τὸν λόγον, παρήσω, καὶ τοὶ πολλοὺς ἔ-
χων εἰπεῖν, ἐνὸς δὲ ἔπιμνησθίμου μόν-
ου, τῷ τὸ ζητήματα παρὰ σὲ σαφηνί-
ζοντος. Ἀρχαὺλη τῇ Κέκροπος ἔταος
ἐξηγηθῆναι φασὶ τὸν Ἄρεα, ὡς μηδέ-
πω τῆς ἡλικίας αὐτῆς δυναμίδος παρ-
ρηολύτων ἀναχέσθαι γάμων, θερμὸν
ὄντα καὶ ἀκόλαστον ἐραστῆν, μύνηται ἐπὶ
τὸν κέλαιον τῆς φύσεως, παρὰ τὸν χει-
ρὸν βιάσατο, καὶ ἦν μὲν ἡ παῖς, ὡς φα-
σιν, ἀπαλὸν ἐπὶ τῆς ἡλικίας τὸ ἀνδρῶς
ἔχουσα· ὁ δὲ προσκυμῶνται ἀξίω, ἀν-
τοχέδιον νυμφῶνα ταύτη ποιεῖ τῷ δα-
φος, οὐ πειθεῖ τῆς κόρης τὸ ἐθέλειον
δείξας, ἔ τῶν κελίων τῷ δύναι τὸν
γάμον παρεγκόταν βία καὶ ἰσχῆ,
γάμων ἐλύσατο λάφρα· συμβίωσας
ποίνω ὅτι πολὺ, οἷ ταύτης ἀγῆ τιῷ
Ἀλκίππην, ἢ ἔχει Ἀλιρρόθιος, ὁ τῷ
Ποσειδῶνος υἱός, ἀλλὰ δυσχεράνας ὁ
Ἄρης ὅτι τῇ ὑβρεὶ τῆς θυγατρὸς, ἀνα-
ρεῖ τῷ τόν, αὐτὸν ἑαυτὸν λαθῶν, ὡς ἐ-
βιάσατο τιῷ Κέκροπος· καὶ ὅτι μὲν
τῷ τῆς ἐνεγκῆσης τιῷ βίαν ἀγῆ τὸν
γάμον ἐσάλευσεν, οὐδὲ μικρῶς ἑαυτὸν
ἀξίον εἶναι μέμφεως ἐδοκίμασεν· ἐπι-
δὴ δὲ Ἀλιρρόθιος ἔτε τοῦ ἀαρὸν ὑβρι-
σεν, ἔτε τῇ βίαν τῆς πειθεῖς παρεπί-
μνησεν, ἀλλ' ἐποίησεν σιωπῆν τιῷ κό-
ρην τῶν παθεῖν, εἰ μὴ ἢ ἐγαλείας αἰ-

cutum fuisse, quòd Mars illic, vt aiunt, iu-
dicium subierit. Pagus autem est sublimis
locus. In edito enim loco situm erat hoc
tribunal. Vnde etiam apud nonnullos Pa-
garchi appellantur qui oppidulis aut locis
quibusdam imperant.

Eidem. 92.

Quandoquidem illud quoque intel-
ligere cupis, cuiusnam sceleris conuictus
Mars supplicio affectus sit, pudet quidem
me narrare, sed tamen exponam. Nā eius-
modi sermo perspicua Gentilium refuta-
tio erit. Cū enim eos, quos rerum om-
nium moderatores atque custodes esse
aiunt, nec pudicitiam colere, nec rectè at-
que integrè iudicare constiterit, multum
certè ab eo abfuturi sunt, vt iis diuinus
honor adhiberi debeat. Ac quidem alios,
ne sermonem in longiùs producam, præ-
termittam (licet alioqui complures profer-
re queam) vnum autem duntaxat com-
memorabo, qui id, quod abs te quaeritur ex-
planet. Martem Agraulæ, Cecropis filia, vt
quæcadedò infano amore exarsisse aiunt, vt
cū eius ætas matrimonij opus nondum
ferre posset, ipse tamen, vt erat feruens ac
petulans amator, clausum adhuc natura
folliculum præmaturè inuaferit. Ac puell-
a quidem, vt narrat, tenero adhuc ætatis
flore erat: ille autem, qui diuinos honores
sibi adhiberi postulat, pauimentum ei
extemporanei cuiusdam thalami loco ef-
ficat, atque cū nec verborum blanditiis
puellæ voluntatem illexisset, nec ij, pe-
nes quos id ius erat, eam illi in matrimo-
nium præbuisset, vi atque audacia matri-
monij spolia tulit. Cū igitur diuturnam
cum ea vitæ consuetudinem habuisset, Al-
cippen ex ea sustulit, qua Halirrothius
Neptuni filius potitus est. At verò Mars
filia contumeliam infenso animo ferens,
eum interfecit: non animaduertens ipse,
quòd Cecropis filia vim attulisset. Et qui-
dem ob vim Agraulæ adhibitam, ne leui
quidem reprehensione dignum se esse iu-
dicauit: posteaquàm autem Halirrothius
nec ante maturam ætatè puellæ stuprum

intulit, nec vim illecebris ac persuasioni prætulit, verum effecit, vt nisi effusis genis pudor voluntatem obtexisset, assensum libidini præberet, vsque adeo eum supplicio dignum esse censuit, vt & accusator, & Iudex, & carnifex ipsius fieret. Quo nomine apud Areopagum à Neptuno accusatus, atque conuictus, ipse quidem supplicio affectus est: loco autem, ad sempiternam infamiam ipsi inurendam, nomen reliquit.

Theodosio Scholastico. 93.

Sapenumero eos miratus sum, qui cum fidei atque optimæ vitæ curam nullam gerant, ea quærunt ac sollicitè inuestigant, quæ nec inueniri possunt, & cum quæruntur, diuinam iram concitant. Nam cum ea, quæ Deus nobis minimè nota esse voluit, tanquam per vim scire contendimus, nec eorum scientiam consequemur (quoniam enim modo, Deo nolente?) atque ex huiusmodi inuestigatione præter periculum nihil percipiemus. Quamobrè huiusmodi rerum explorationem, vt natura nostra præstantiorem, captumque omnem excedentem, missam facientes, atque ad reatè fidei, optimèque viuendi rationis portum confugientes, hinc nobis securitatem comparemus.

Isidoro Presbytero. 94.

Et admisso delicto pœnitentia minimè duci, perniciosum est: & desperatione affici perniciosius. Illud enim à segnitie ac focordia manat: hoc à stupore atque indolentia. Quantò autem stupor focordia grauior est, tantò quoque desperatio negligentiam grauitate superat. Ille enim immedicabile malum est: huic ad medicinam aditus pater. Quandoquidem ille deprauati atque corrupti iudicij est: hæc autem circumscriptionis & imposturæ. Quamobrem ne nos accusés, vt incuria laborantes, atque ad miserum Zosimum literas minimè cudentes, cum ille duobus his molestissimis vitiis depressus sit, nempe focordia, & stupore. Non enim in-

δως, τὸ θελήσιον ἐβίβηκεν. ἕως ἄξιος ἔνοι κολάσεως παρ' αὐτῆς κριταί, ὡς καὶ ἀξιδίμος καὶ κελίης καὶ δῆμος αὐτῆς γενιάται, ὡν χάριν ἔπι τῆς Ἀρείου πάγου ἕως τῆς Ποσειδῶνος ἀπαθείς καὶ ἀλοῦς, αὐτὸς μὲν δίκην δέδωκε, τῶ δὲ τόπῳ πρὸς τὸ φιλιτεύεσθαι τῶ ἀρχαίων τῆνομα καταλέλοιπε.

Θεοδοσίῳ χολαστικῷ. 97.

Πολλάκις ἐθαύμασα τῆς πίστεως μὴ περὶ καὶ πολιτείας ἀρίστης μηδένα ποιητῶν λόγον, σκεῖνα δὲ πολυπραγμονοῦντων καὶ ζητούτων, ἀ μήθ' εὐρεῖν οἷόν τε, καὶ τὸ θεῖον παροξύνει ζητήματα. ὅταν γὰρ ἅπαρ ἡμᾶς οὐκ ἠθέλησεν εἰδέναι, ταῦτα βιαζόμεθα μάθαιεν, ὅτε εἰσόμεθα. πῶς γὰρ ἔσ' μὴ βελοιδίης, καὶ τὸ κινδυνεύει ἡμῖν ἐκ τῆς ζητεῖν πειρῆσαι μόνον. εἰσάσαντες τοίνυν, ὡς ἕως φύη καὶ μηδαμῶς ἀλώσιμον τίῳ περὶ τῶν θάσσανον, καὶ εἰς τὸν τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας καταφυγόντες λιμῆρα, σκεῖται ἑαυτοῖς τίῳ ἀσφάλεια περὶ ζώμεθα.

Ισιδώρῳ πρεσβυτέρῳ. 98.

Καὶ τὸ μὴ μεταγνώσκων πλάιοντα ὀλεθριον. καὶ τὸ σπογνώσκων ὀλεθριώτερον, τὸ μὲν σπὸ ραθυμίας, τὸ δὲ σπὸ ἀναληθσίας φέεται. ὅσα δὲ ἀναληθσία ραθυμίας χαλεπώτερον, τοσῶτα σπὸ γνώσεως ραθυμίας ἀργαλεώτερον. τὸ μὲν γὰρ ἀνήκεστον ἔστι κακόν. τὸ δ' εἰς θεοσώειαν καθιέται. ἐπειδὴ τὸ μὲν κρίσεως ἔστι διεφθαρμένης, τὸ δὲ πῶς λογισμῶ καὶ ἀπάτης. τί τοίνυν ἡμῖν ἐγκαλεῖς ὡς ἀμελήσει, καὶ μὴ χερεῖταισι πρὸς τὸν δαίμονα Ζώσιμον γράμματα, σκεῖται δύο τοῖς ἀργαλεωτάτοις βαπτισθέντος κακοῖς, ραθυμία τε καὶ ἀναληθσία οὐκ ἡμελίσαμεν, ὃ βέλπτε, ἀλλὰ παρὰ πολλῶν τῶν ἐνε-

κεν